

Pris 12 öre.

Svenska Visförlaget, adr. Karlberg, (vid Stockholm.)

Alla möjliga sorters vackra visor, äldre och nyare.

N:39.

Innehåll:

Adam är skuld till allt. Variete-Wisa.

Nordpolsvisa om André.

Liss Olof Larsson till Stockholm for.

Sjömanssång. Min lille Edvin skall från mig.

**Zigenargossens klagan Långt till Syd, du sköna
Spanien.**

Norrlänningens hemlängtan. Hvi längtar du åter till.

Adam är skuld till allt.

*Tysk melodi,
Sjungnen i Alhambra, Berns salong,*

Herr Adam och hans fru till slut
ur paradiset drevfos ut;
emedan — knappt man tror på det! —
de snackat utaf äppleträ't.
Och så det är än uti dag:
hvar fru är stark; men mannen svag,
så att ännu som förr precis
förlora jemt vi paradis.

Ja!

:: Adam bär skulden, han?
Äpplet han smakligt fann.
Eva oskyldig var
just som i våra dar ::

Har man en vacker hustru fått,
är första tiden allting godt.
Smekmånadstiden är så säll,
man kysses morgon, middag, qväll.
Men är den tiden ändtligt all,
blir frågan: hvem som herska skall.
Och nog man vet, hur det plär gå...
Frun säger: här skall skåpet stå!

Ja!

:: Adam bär skulden, han? etc. etc.::

En svärmor — det är intet nytt —
som pesten mannen ständigt skytt.
och håller hon ej klokt god min,
Hon kallas då för: —hår af hin.
En annan åsigt fruar ha;
de anse mamma våra bra:
Bli'r mannen nån'gång ogalant,
är svärmor präktig bundsförvandt.

Ja!

:: Adam bär skulden, han? etc etc ::

Ack! hade Adam blott haft vett,
åt äpplet aldrig nå'n sin sett,
sig visat herre i sitt hus
och sagt åt Eva: nej! burdus...
då lefde både jag och du
i paradisk fröjd ännu.
Vi plågats ej för syndens skull,
på mat och dryck vi sluppit tull

Ja?

:: Adam bär skulden, han? etc etc
äpplet han smakligt fann.
Eva oskyldig var,
just som i våra dar. ::

Nördpols-Visa, om André.

*Ni har väl hört om den stora idén
som skall utföras af herr André?
han far med munter sång
till nordpolen pr balong.*

*Hvad skall han göra der?
hör jag mången fråga här.
Jag det förtälja vill,
om Ni vill lyssna till.*

*Jo si axeln på vår planet
börjar blifva allt för het.
Då skall André med talg och fett
smörja den så den går lätt.*

*Kanske då att vår jord,
sedan axeln blifvit smord,
skenar så vi falla af,
kanske mången går i qvaf?*

*Jag med rockskörten styra skall
iffrår jordens jämmer all,
till planeten Mars med hast,
der så hänger jag mig fast.*

*Men den, inga rockskört har,
han får i rymden sväfva kvar.
Men på Mars der står jag lugn
kanske att jag der blir kung,*

Tryckt på bestäl. af Ludw. Rossi,

Liss Olof Larsson och kungen.

*Och Liss Olof Larsson te' Stochkolm for,
Bulle, Fille, Bulle, fille, Stochholm for '
Sen han tagit ajö af barnen och mor,
Bulle Fille, Bulle Fille, Bom.*

*Lång rock som vanligt, det kan Ni förstå,
samt dito ullstrumpor med damasker på.*

*När han kom på gården, den mannen så lång
så blef der ett faseligt buller och bång.*

*De vakter skrek: "aj", och de gjorde honnyr,
te' eviga lyckan så gaf de ej fyr*

*Stolt Lissen fick gå genom salarne tolf,
der sölfver va' vägga, å gullet va' golf.*

*På trona satt kungen å sprätte å skref,
så svetten den rann å traktater och bref.*

*Å kungen han skref, ja så änna det hven,
och krona' på hufvet ho blänkte och sken.*

*Om morgonen kungen går opp klockan fyr'
med nit uti rodret då landet han styr.*

*Och kungsan tar kitteln och tänder uppå —
Jag fick en tår kaffe.... Kung språkade så:*

*"Go' dag på dej, Liss! jag har brått som du ser.
Jag tänkte just bygga en jernväg till er.*

*"Jag kom, sad nu Liss, "för att frauga om hä,
få vi ej af jern, så få vi väl af trä.*

*Å så vill jag nämna, att jag blifvit stämd
af sjelfvaste Curry, som blott vill ha hämd.*

Å för att e glosa, jag pröfninga gett,
och nu vill jag frauga: Ska Curry ha rätt?"

Var lugn nu ,kär' Liss — ingen fara för dej,
blott tig om teatra, och lita på mej.

Å kungen han sporde hur Lisa hon mår,
"jo tackar som frågar — fick pojken i går."

Å kronprinsaparet i rummet nu steg,
prinsessa ho stante vid dörra och neg.

"Hör på ,broder Liss", sade kungen te' mej,
"låt pojken min här säga farbror åt dej?"

"Ja", sa Liss, (sig sträckte)" han får fälle hä
Å hustru hans också kan få wara mä."

Å kungen han ble nu så skrenaste gla,
han vinka åt son sin, som skutte åsta

Till Stenhammar efter bå bränvin och öl,
å brorskåla draks, så enn kunde bli knöl.

Prinsessamig kyste på panna och mun,
ör att jag had' läpps nus, jag skämdes som hun

Å kronprinsen sade: "stor tack, farbror Liss.
att äran blef min, det kan farbror var' viss"

Och när ifrån kungens jag skulle te gå,
så bjöd majestätet på långsupar två.

Å när ja te sist hem te Dalarne for,
Bulle Fille, Bulle Fille, Dalarne for,
Så skrek majestätet; "hels' hem te lill' mor!"
Bulle Fille, Bulle Fille Bom.

Sjömanssång.

Min lille Edwin är från mig faren,
Till trämmande land så långt från mig,
Han gungar på de böljor klara,
Jag älskar honom så innerlig.

Men modern sade : du stolta flicka,
Som åt en sjöman ditt hjerta gaf,
Mu kan du sitta och fåfängt blicka,
Kanske din Edwin han går i qvaf.

Min lille Edwin jag aldrig glömmer,
Om än min kärlek skall gå i qvaf.
Jag gångar mig till de gröna lunder
Att binda kransar till Edwins graf.

Att binda kransar det kan du göra,
Men ej de stanna på Edwins graf.
Hvar grafven finnes skall du få höra ;
Han hvilar ljuft i det djupa haf.

En sjöman kommer den långa färden,
Till moderns stuga så glad han går,
Från Edwin helsar, som gått ur världen,
Ej mer Emeli han skåda får.

Och nu Emeli hon föll till jorden,
Men blifver snart ur sin dvala löst,
När hon blott hör dessn ljufva orden :
Din Edwin kommer re'n denna höst,

När Edwin segeln skulle berga,
Han halkar ned i det djupa baf,
Men kom i land på en liten färga
Och blef så bergad ur våtan graf,

Den lille Edwin har tagit byra,
Han är på väg till sitt kära hem,
Han ämnar njuta mång' snunder dyra
Uti sin Emelies varma hem.

Zigenargossens klagan

Långt i syd, du sköna Spanien,
Spanien är mitt fosterland,
Der cypressen och kastanien
Vinkar mildt vid Ebrons strand:
Der hvarje zephyr vänligt luftar
Sig i solens varma glöd,
Der den röda rosen doftar,
Som sköna flickans kind så röd.

Med min lyra får jag vandra
Eusam kring på främmand' stig,
Hatad, spottad af de andra,
En droppe vatten nekas mig;
Ingen af min klagan rördes,
Ingen ser min stora nöd,
Bort från hus och gård jag fördes
Strax så snart min stämma ljöd.

Ingen för zigenaredrängen
Har ett vänligt tröstens ord.
Han får hvila sig på ängen,
Sofva ibland ulfvars hord!
Ingen kan förstå hans klagan
Och hans sköna barndomssång
Kastar ekot tom tillbaka!
Lifvets smärta blifver lång.

När jag så för folket sjunger,
Tåren i mitt öga står.
Men mitt hopp så fast sig klänger
Då till framuds bättre år.
Jag vill hem, vill hem till Spanien,
Här är kallt, allt andas hat;
Jag vill hvila vid kastanten,
Fattig, men dock hjertegläd.

Så ljöd ordet ifrån drängen
I den mörka aftonstund.

Det var kallt på blomsterängen
Ögat slöt sig till en blund;
Han mot ett träd sitt hufvud hvilar
Och drömmer blott om Spaniens eld,
Själén till Gud fader ilar
Spanien kom han aldrig till.

Norrlänningens hemlängtan.

1. Hvi längtar du åter till fädernestrand, Mit hjerta! hvi slår du oroligt? När barndommens minnen de hviska ibland Om hembygdens skogar förtroligt? Förgäfves du ångrar den brinnande lust, Som gäckande dref dig till främmande kust, Från hembygdens skogar och dalar.

2. Hvad drömde du väl om den främmande jord. Hvad hoppas du ännu i söder? Hvi sökte du hjerta — finns ej de i nord? Hvar finnas väl trognare bröder? Hvad sökte du fjärran, hvad brände din håg. Hvad såg du i söder, som du icke såg i hembygdens skogar och dalar?

3. Jag minnes min hembygd vid dånande flod, Der molnen sig hvila på fjellen, Den åldriga skogen mot stormarne stod En grönskande mur omkring tjäl-len! Der lifvet var oskuld och friden blott log, När dagen rann upp eller nattvakteln slog, I hembygdens skogar och dalar.

4. Väl sofver min fader, vid gungande haf, Der grönskande gran honom söfver. Och granarne gro kring den älskades graf Och fläta sitt skugghvalf der-öfver, — Men fädernetjället det blomstrar ju än, Och moder och vänner mig mana igen Till hembygdens skogar och dalar.

5. Jag kommer! jag kommer väl fjärran ifrån En gång till att famna er åter! — Men kanske för sent står de älskades son Vid grafvarnes marmor och gråter. Då står jag förskjuten, der älskad jag var Och gråter vid minnet af forntida dar. — I hembygdens skogar och dalar.

Af *Elias Sehlsted*
